

Remonstrantse Gemeente Rotterdam
Zondag 10 april 2022
Palmpasen

Overdenking 2: Tjaard Barnard

De Heer heeft het nodig: staan in de Bijbelse traditie

Hoe heette, gemeente, het ezeltje, waarop Jezus de stad binnenkwam rijden? Onze goede organist vroeg het mij een paar weken geleden. Ik moest het antwoord schuldig blijven. Het was Sanna. 'Ho Sanna', zei de menigte, toen Jezus kwam aanrijden.

Opvallend in het verhaal is hoe noodzakelijk het ezeltje is in het verhaal. Daar valt vanuit de Bijbelse traditie veel over te zeggen. Wat we horen vertellen, is de blijde inkomst van een koning, zoals dat gebruikelijk was in het oude Israël. Een ware koning kwam toen binnen, rijdend op een ezel. Waar wij grote paarden zouden verwachten, was dat in het oude Israël niet zo. Paarden hoorden bij de omliggende volkeren. Paarden hoorden bij de heidenen. Paarden waren onrein. Koningen die op paarden vertrouwden, die paarden als buit uit de oorlog meenamen, verbruiden het bij God. Ze hadden geen vertrouwen in God. Ze vertrouwden op hun eigen macht.

De intocht van een ezeltje laat dus twee dingen zien: Jezus is de ware koning in de traditie van het Oude Testament. Jezus vertrouwt als koning op God en niet op zijn eigen macht.

Het ezeltje is nodig om ons dat te laten zien, aan het begin van de goede week. De week die vandaag begint en via het laatste avondmaal, de wanhoop van Gethsemane en het lijden aan het kruis leidt tot het licht dat met Pasen doorbreekt.

De Heer heeft het nodig.

Misschien past die uitspraak ook wel bij de tweede betekenis die palmzondag voor ons heeft. Het is traditioneel de zondag waarop nieuwe mensen toetreden tot de gemeente. Vroeger stonden hier grote groepen jonge mensen die belijdenis deden. In bepaalde kringen hoorde het er gewoon bij. Je deed als je 18 was belijdenis in de remonstrantse kerk. Daarna ging je één keer op Goede Vrijdag naar het avondmaal en daarna zag je wel wat je ermee deed. Tegenwoordig is het geen automatisme meer om lid te worden van een kerk. Mensen doen het alleen, als ze er zelf echt diep van overtuigd zijn. Geen vanzelfsprekendheid. Geen sleur. Hooguit de vanzelfsprekendheid om het niet te doen, de sleur om nooit in de kerk te komen, want wat zou je daar te zoeken hebben.

Onze geloofsgemeenschap is in die jaren heel veel kleiner geworden. We zijn nu met ongeveer 500 leden en vrienden. Bijzonder is dat de meeste van die mensen – en u die hier aanwezig bent zeker – er voor gekozen hebben. Echt papieren leden en vrienden kennen we eigenlijk niet. Al is het maar dat ongeveer iedereen jaarlijks een bijdrage doet voor onze gemeente. U weet dat we het nodig hebben en u betaalt het met liefde. Hoe zeer ik ook deze kerk wekelijks zo vol zou willen hebben, als het hier drie jaar geleden was toen we het 400 jarig bestaan vierden en er zo'n 800 mensen waren, eigenlijk is het mij veel liever, dat mensen hier komen, die er echt wat aan hebben. Geen traditie, maar eigen keuze. Mensen die er bewust voor kiezen. Die enerzijds weten

dat ze er wat aan hebben, door hier te komen en die anderzijds ook de roeping voelen om hier met elkaar te zijn. Om hier met elkaar een geloofsgemeenschap te vormen. Die er voor elkaar toe willen doen. Die meeleven met elkaar, in dagen dat het goed gaat en we vrolijk zijn, maar ook in droeve dagen wanneer we met elkaar rouwen. Want dat is wat we met elkaar vormen: een geloofsgemeenschap van mensen die ervoor gekozen hebben om bij elkaar te horen. Die staan in de traditie van de kerk der eeuwen en tegelijkertijd niet stoppen met de vraag te stellen hoe het oude verhaal relevant kan worden voor vandaag. Mensen die komen om te leven uit het enthousiasme van de inspiratie, om met elkaar de zoektocht naar de zin van het bestaan te delen. Om elkaar vast te houden, wanneer het leven soms moeilijk is.

Het verhaal van Palmpasen vertelt ons van een grote, enthousiaste menigte die met elkaar hosanna roept. Het verhaal van Goede Vrijdag vertelt ons van een klein groepje getrouwen, vrouwen die Jezus tot het einde toe begeleiden. Op Paasmorgen zijn er maar een paar vrouwen bij het graf.

In onze geloofsgemeenschap hoeft het niet gaan om het grote getal. Dat zou leuk zijn, maar is eigenlijk niet ter zake. Het gaat om de mensen die elkaar nodig hebben. Die weten dat ze nodig zijn, net als het ezeltje dat Jezus mocht dragen. Amen.

